

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 października 2016 r. Sąd Rejonowy w Płocku – w sprawie z powództwa S. M. przeciwko J. G. o zapłatę kwoty 19.395,46 zł – zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 13.445,96 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 19 lutego 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.587,76 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 1. wyroku) i oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt 2. wyroku).

Sąd I instancji ustalił, iż w dniu 4 lipca 2014 r. strony tego procesu zawarły umowę o dzieło, w oparciu o którą J. G. (jako zamawiający) zlecił S. M. wykonanie kompletu prac termoizolacyjnych na budynku spalarni położonym na terytorium W. z wynagrodzeniem należnym powodowi w wysokości 11,00 € (euro) za tzw. roboczogodzinę czynności przez niego wykonywanych. Strony tego kontraktu postanowiły także, iż każdorazowe wystawienie faktury albo rachunku będzie następowało w oparciu o wykaz roboczogodzin zatwierdzonych pisemnie przez zamawiającego bądź też przez osobę przez niego upoważnioną; wynagrodzenie należne S. M. miało być regulowane z dołu za miesiąc, w którym usługa została wykonana - na podstawie faktury VAT bądź też rachunków wystawionych przez wykonawcę w oparciu o wykaz roboczogodzin przelewem w terminie do 15. dnia następnego miesiąca na rachunek bankowy wykonawcy wskazany na fakturze VAT bądź rachunku.

Sąd I instancji ustalił, iż S. M. – po wykonaniu części umówionych prac – wystawił 8 dokumentów rozliczeniowych VAT:

- w dniu 5 lipca 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 300,00 € (euro) płatną w terminie do dnia 15 sierpnia 2014 r., którą J. G. uregulował w całości w dniu 15 sierpnia 2014 r.;
- w dniu 10 lipca 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.086,00 € (euro) płatną w terminie do dnia 15 sierpnia 2014 r., którą pozwany zapłacił w całości w dniu 16 lipca 2014 r.;
- w dniu 5 sierpnia 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.000,00 € (euro) płatną w terminie do dnia 15 września 2014 r., którą J. G. zapłacił w całości w dniu 17 września 2014 r.;
- w dniu 10 sierpnia 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.838,00 € (euro) płatną w terminie do dnia 15 września 2014 r., którą pozwany uregulował w całości w dniu 17 września 2014 r.;
- w dniu 31 sierpnia 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.662,00 € (euro) płatną w terminie do dnia 15 września 2014 r., którą strona pozwana uregulowała w części – w kwocie 300,00 € (euro) w dniu 1 października 2014 r.;
- w dniu 30 września 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.408,00 € (euro) płatną w terminie do dnia 15 października 2014 r.; pozwany należność z tej faktury zapłacił w dniu 22 października 2014 r. płacąc tego dnia kwotę 2.362,00 € (euro);
- w dniu 31 października 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.948,00 € (euro) płatną w terminie do dnia 15 listopada 2014 r.; J. G. w dniu 26 listopada 2014 r. zapłacił stronie powodowej kwotę 1.850,00 € (euro) wskazując w tytule przelewu iż poprzez tę wpłatę reguluje „rachunek nr (...) wystawiony przez S. M.”;
- w dniu 30 listopada 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.046,00 € (euro) płatną w terminie do dnia 15 grudnia 2014 r., która nie zastała zapłacona przez J. G..

Sąd I instancji wskazał także iż zarówno S. M. jak i inne osoby, które – na podstawie takich samych kontraktów – zawarły strony tego procesu - współpracowały ze stroną pozwaną nie sporządzali wykazu tzw. roboczogodzin do zatwierdzenia, jednakże pomimo tego J. G. uiszczał umówione wynagrodzenie.

Wskazany wyżej stan faktyczny został ustalony przez Sąd Rejonowy na podstawie dowodów z dokumentów oraz zeznań S. M. i świadków D. O. i T. N.. Prawdziwość dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron zaś Sąd I instancji nie dopatrył się w nich braku autentyczności. Zeznania strony powodowej oraz przesłuchanych świadków z uwagi na ich spójność i wzajemną korelację - uznane zostały w całości za zasługujące na wiarę.

Sąd I instancji, kwalifikując kontrakt zawarty pomiędzy stronami tego procesu jako umowę o dzieło, uznał iż żądanie S. M. – co do zasady – zasługiwało na uwzględnienie. Z przeprowadzonych w sprawie dowodów wynikało bowiem, iż strona powodowa wykonała dla J. G. umówione prace zaś pozwany – w istocie rzeczy – nie zakwestionował faktu wykonania tych robót, podnosząc tę okoliczność że S. M. nie dochował procedury dokumentowania przepracowanych roboczogodzin zgodnie z zawartą umową. Sąd Rejonowy podniósł, że w treści zawartego kontraktu nie sposób dopatrzeć się jakiegokolwiek sankcji za niedochowanie umówionej procedury zaś – jak wynika z osobowych źródeł dowodowych – praktyka występująca w tym zakresie pomiędzy S. M. a J. G. była całkowicie odmienna. Pozwany znał liczbę godzin przepracowanych przez S. M. na podstawie informacji uzyskiwanych bezpośrednio od generalnego wykonawcy o czym miał świadczyć fakt, iż zdarzały się sytuacje, w których J. G. płacił umówione wynagrodzenie jeszcze przed wystawieniem faktury. Sąd I instancji nie podzielił twierdzeń strony pozwanej odnośnie tego, iż żądanie S. M. nie mogło zasługiwać na uwzględnienie z uwagi na to, że strony procesu umówiły się na świadczenie w walucie obcej (euro) i w związku z tym powód mógł domagać się spełnienia świadczenia tylko w takiej (obcej) walucie. Zdaniem Sądu I instancji – co do zasady, mając na względzie treść przepisu art. 358 kc, argumentacja taka byłaby słuszna o ile pozwany (poprzez swego pełnomocnika) nie wyraziłby zgody na zasądzenie świadczenia w walucie polskiej (co jednak - w trakcie niniejszego postępowania - uczynił).

W ocenie Sądu I instancji żądanie S. M. podlegało jednak częściowemu oddaleniu z uwagi na błędne zastosowanie przez powoda przepisu art. 451 kc.

Jak wskazał Sąd Rejonowy, biorąc pod uwagę fakt, że J. G. zapłacił należność wynikającą z faktury VAT nr (...) w dniu 1 października 2014 r. jedynie częściowo i po terminie płatności, powodowi – zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 kc - przysługiwały odsetki ustawowe od kwoty 2.662,00 € (euro – 11.187,85 zł) za okres od dnia 16 września 2014 r. do dnia 1 października 2014 r. w żądanej przez niego kwocie 59,77 zł (prawidłową wysokość tych odsetek Sąd I instancji określił na sumę 63,76 zł).

Sąd Rejonowy uznał za prawidłowe (bo odpowiadające treści przepisu art. 451 kc) rozliczenie wpłaty dokonanej przez J. G. w dniu 22 października 2014 r. (kwoty 2.363,00 € - euro) – zarachowanie części tej wpłaty na pozostałą do zapłaty należność wynikającą z dokumentu rozliczeniowego VAT nr (...); słusznie zatem powód domagał się zapłaty odsetek ustawowych od kwoty 2.362,00 € (euro – 9.927,01 zł), stanowiącej pozostałą niespłaconą część należności wynikającej z faktury VAT nr (...), za okres od dnia 2 października 2014 r. do dnia 22 października 2014 r., tj. kwoty 74,25 zł.

Zdaniem Sądu Rejonowego S. M. niezasadnie uznał należność wynikającą z faktury VAT nr (...) jako w całości uregulowaną – błędnie (z naruszeniem przepisu art. 451 § 1 kc) bowiem zaliczył na poczet tej kwoty wpłatę jakiej dokonał J. G. w dniu 26 listopada 2014 r. Powód miał prawo zaliczyć spełnione świadczenie na poczet długu najdawniej wymagalnego dopiero w sytuacji, kiedy dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju, nie wskaże przy spełnieniu świadczenia, który dług chce zaspokoić. Tymczasem – jak podniósł Sąd Rejonowy - J. G. dokonując zapłaty w dniu 26 listopada 2014 r. w tytule przelewu wyraźnie wskazał, że wpłata ta dotyczy należności wynikającej z faktury VAT nr (...) – tym samym S. M. nie mógł zaliczyć tej wpłaty na poczet kwoty objętej fakturą VAT nr (...) domagając się (z tych przyczyn – niezasadnie) spełnienia całej należności ujętej w dokumencie rozliczeniowym VAT nr (...) – świadczenie z ostatnio wskazanej faktury VAT zostało bowiem częściowo spełnione zaś do zapłaty pozostała jedynie kwota 1.098,00 € (euro – 4.639,60 zł). Zatem – w ocenie Sądu I instancji – S. M. mógł dochodzić zapłaty kwoty 88,65 zł tytułem odsetek za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury VAT (...) za okres od dnia 15 października 2014 r. do dnia 26 listopada 2014 r. (bo świadczenie wynikające z tej faktury nie zostało spełnione w ogóle) oraz kwoty 39,39 zł jako skapitalizowanych odsetek od zapłaconej z opóźnieniem części należności objętej

dokumentem rozliczeniowym VAT nr (...); Sąd I instancji za niezasadne uznał jednak żądanie należności wynikającej z faktury VAT nr (...) – ponad równowartość kwoty 1.098,00 € (euro).

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Rejonowy oparł na treści przepisu art. 100 kpc przy zastosowaniu zasady stosunkowego ich rozdzielenia. Wskazując iż strona powodowa domagała się zapłaty kwoty 19.395,46 zł zaś utrzymała się ze swym roszczeniem co do kwoty 13.445,96 zł, Sąd I instancji przyjął że S. M. wygrał sprawę w 69 % a tym samym – w ostatecznym rozrachunku uwzględniając wynik procesu – J. G. zobowiązany był zwrócić stronie powodowej z tytułu kosztów postępowania należność w wysokości 1.587,76 zł.

Wyrok Sądu Rejonowego w Płocku został zaskarżony przez pozwanego J. G.. S. – pomimo określenia w treści apelacji zakresu zaskarżenia rozstrzygnięcia Sądu I instancji jako jego całości, przy uwzględnieniu treści zarzutów i wniosków apelacyjnych – w istocie rzeczy zakwestionował wyrok Sądu Rejonowego w części uwzględniającej żądanie powoda (co do kwoty 13.445,96 zł) zarzucając Sądowi I instancji naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 kpc poprzez:

- dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającej na przyznaniu waloru wiarygodności dokumentom przedłożonym przez powoda (fakturom VAT nr (...)), mimo iż istnieje uzasadniona wątpliwość czy te dokumenty odzwierciedlają rzeczywisty stan faktyczny;
- dokonanie błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego polegającej na przyjęciu, że pozwany znał liczbę przepracowanych przez powoda godzin na podstawie informacji uzyskiwanych bezpośrednio od generalnego wykonawcy i uznaniu, iż zawarte w umowie zastrzeżenie. Że każdorazowe wystawienie faktury albo rachunku będzie następować w oparciu o wykaz roboczogodzin zatwierdzonych pisemnie przez zamawiającego bądź przez osobę przez niego wyznaczoną jest w przedmiotowej sprawie nieistotne ponieważ J. G. nie negował faktu wykonywania prac na jego rzecz.

W złożonym środku odwoławczym strona pozwana wniosła o przeprowadzenie dowodu z dokumentów – raportów czasu pracy wystawionych przez I. (...) – I., z których miało wynikać że w okresie od dnia 4 sierpnia 2014 r. do dnia 30 listopada 2014 r. (a więc w czasie, w którym powód miał wykonywać prace termoizolacyjne na podstawie umowy zawartej z J. G.) S. M. świadczył pracę na rzecz I. (...) – I., podnosząc iż – z uwagi na fakt że nie dysponował tymi dokumentami na wcześniejszym etapie postępowania - nie było możliwe powołanie tego dowodu w procesie przed Sądem I instancji.

W uzasadnieniu złożonej apelacji J. G. wskazał, iż kluczowymi dokumentami jakie zostały uznane przez Sąd Rejonowy za wiarygodne (a tym samym za stanowiące podstawę uwzględnienia żądania S. M.) były wystawione przez powoda faktury VAT. Skarżący podniósł jednak, iż w dokumentach tych widniała jedynie kwota pieniężna zaś S. M. – wbrew postanowieniem umownym – nie załączał do nich wykazu roboczogodzin. W tym stanie rzeczy – w ocenie strony skarżącej – ciężko jest stwierdzić na jakiej podstawie Sąd Rejonowy rozstrzygnął, że faktury jakie zostały przedłożone przez S. M. są wiarygodne (odzwierciedlają rzeczywisty stan faktyczny) – z umowy zawartej przez strony procesu wynikało, iż praca miała być wykonywana przez stronę powodową w okresie od dnia 4 lipca 2014 r. do dnia 28 lutego 2015 r. zaś pozwanemu udało się odnaleźć raporty czasu pracy, wskazujące iż S. M. w okresie od dnia 4 sierpnia 2014 r. do dnia 30 listopada 2014 r. był zakontraktowany przez I. (...) – I. i w tym okresie łącznie przepracował na rzecz tego podmioty 654 godziny. Zatem w tym samym czasie powód nie mógł wykonywać również prac na rzecz J. G.. Z tych względów strona skarżąca podała, iż Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny stanu faktycznego sprawy przyznając walor wiarygodności dokumentom (fakturom VAT) przedstawionym przez stronę powodową, z których to nie wynika w jakim wymiarze czasowym ani też za jaki okres S. M. domaga się zapłaty należności przy czym połowa dochodzonego roszczenia – z racji wykonywania pracy przez S. M. na rzecz innego podmiotu – powinna być dochodzona przez powoda od I. (...) – I..

Wskazując na powyższe zarzuty J. G. domagał się zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w całości ewentualnie – uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, wnosząc jednocześnie o zmianę orzeczenia w zakresie rozstrzygającym o kosztach postępowania oraz

kosztach zastępstwa procesowego za I instancję o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja strony pozwanej w zdecydowanej jej części okazała się być uzasadnioną co – na podstawie przepisu art. 386 § 1 kpc – stwarzało konieczność zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Za słuszny i skuteczny należało ocenić zarzut apelacyjny naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego – art. 233 kpc, którego to apelujący upatrywał w dokonaniu przez Sąd Rejonowy dowolnej (nie zaś swobodnej) oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyrażającej się w przyznaniu wiarygodności dokumentom przedstawionym przez stronę powodową (fakturom VAT).

Z treści umowy jaką zawarły strony procesu w dniu 4 lipca 2014 r. – z jej § 5 ust. 1 - wynikało, iż powodowi za wykonywane roboty przysługiwało wynagrodzenie w wysokości 11,00 € za tzw. roboczogodzinę zaś płatność należności z tego tytułu miała następować w oparciu o wystawioną fakturę lub rachunek i – co w sprawie wydaje się najistotniejsze – w oparciu o wykaz roboczogodzin zatwierdzony pisemnie przez pozwanego. Tym samym zawarty kontrakt zobowiązywał powoda S. M. do przedstawienia swemu kontrahentowi do akceptacji wykazu zawierającego ilość przepracowanych przez niego (powoda) roboczogodzin. Strona powodowa uchybiła tym obowiązkom umownym, gdyż nie przedstawiła w toku postępowania przed Sądem I instancji zaakceptowanych przez pozwanego wykazów określających ilość przepracowanych godzin przez S. M.. Nawet jeśli w stosunkach stron tego procesu występowała praktyka analogiczna do tej, na którą wskazywali inni podwykonawcy pozwanego (świadkowie D. O. i T. N.) – tzn. iż były wystawiane faktury pomimo tego, że J. G. nie otrzymywał do akceptacji wykazu godzin, mając na względzie postawę procesową strony pozwanej w niniejszym postępowaniu (J. G. od samego początku tego procesu – bo już w odpowiedzi na pozew - wskazywał na brak zasadności roszczeń strony powodowej) – rzeczą powoda (stosownie do treści przepisu art. 6 kc) było wykazanie słuszności jego żądania, w szczególności prawdziwości danych zawartych w stanowiących podstawę jego żądania dokumentach rozliczeniowych VAT. Samo przedstawienie tych faktur, wobec braku jakiegokolwiek ich akceptacji przez stronę pozwaną, nie może stanowić potwierdzenia ilości przepracowanych przez S. M. godzin na rzecz J. G.. Istotne jest również i to, że poszczególne dokumenty rozliczeniowe VAT – opiewające na różne kwoty – zostały przecież wystawione (w szczególności dotyczy to właśnie określonych w ich treści kwot) na podstawie pewnych danych (czy też innych dokumentów), którymi musiał dysponować powód aby sformułować treść faktury (zwłaszcza przy określeniu należnego mu wynagrodzenia, którego wysokość była uzależniona od ilości przepracowanych godzin) – tymczasem nawet w sytuacji, w której pozwany zakwestionował zasadność żądania S. M., powód nie przedłożył dokumentów stanowiących podstawę wskazania danych kwot w poszczególnych fakturach. Co istotne S. M. w toku jego przesłuchania nie potrafił wyjaśnić na jakiej podstawie (w oparciu o co) wskazane w poszczególnych fakturach kwoty (a obecnie żądane) zostały ustalone a nawet czego dotyczyły.

Potwierdzenia słuszności „całego” żądania S. M. nie sposób jest także upatrywać w fakcie częściowych zapłat należności wynikających z dokumentów rozliczeniowych VAT nr 5, 6 i 7 – wszak różne mogą być przyczyny, dla których dłużnik zaspakaja część należności zaś jedną z nich może być to, że – tak jak w niniejszej sprawie – kwestionuje zasadność dalej idącego (wyższego) obciążenia a to z kolei zmusza wierzyciela do udowodnienia słuszności jego żądania.

W tych okolicznościach żądanie S. M. – w zakresie dochodzonych należności głównych należy uznać za całkowicie nieudowodnione. Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie wyłącznie w zakresie odsetek z tytułu nieterminowej płatności części uregulowanych należności wynikających z faktur VAT nr (...); łączna suma należności z tego tytułu zamknęła się kwotą 105,40 zł.

Analiza treści dokumentów potwierdzających wpłaty należności przez J. G. implikuje wniosek odnośnie tego, iż strona pozwana dokonała z opóźnieniem zapłaty łącznej kwoty 4.512,00 € (euro). W dniu 1 października 2014 r. pozwany uregulował – na poczet należności wynikającej z faktury VAT nr (...) opiewającej na kwotę 2.662,00 € (euro) płatnej w terminie od dnia 15 września 2014 r. – kwotę 300,00 € (euro); tym samym kwota odsetek z tytułu opóźnienia w

zapłacie tej kwoty wynosi 1,71 € (euro; 16 dni [16 września 2014 r. – 1 października 2014 r.] x 300,00 € x 13 % : 365 dni = 1,71 €).

J. G. w dniu 22 października 2014 r. uregulował kwotę 2.362,00 € (euro), wskazując w treści dokumentu przelewu iż dokonywana wpłata zaspokaja świadczenie objęte fakturą Vat nr (...). Biorąc pod uwagę tę okoliczność, iż ostatnio wskazany dokument rozliczeniowy VAT opiewał na kwotę 1.408,00 € (euro) płatną w terminie do dnia 15 października 2014 r., stwierdzić trzeba że dokonana wpłata zaspokoiła w pełni tę należność; kwota odsetek z tytułu opóźnienia w zapłacie kwoty 1.408,00 € (euro) zamyka się sumą 3,51 € (euro; 7 dni [16 października 2014 r. – 22 października 2014 r.] x 1.408,00 € x 13 % : 365 dni = 3,51 €). Podnieść jednak należy, iż – z tej przyczyny, że pozwany w dniu 22 października 2014 r. wpłacił kwotę w wysokości wyższej (kwota 2.362,00 €) aniżeli wynikającej ze wskazanego w tytule przelewu dokumentu rozliczeniowego VAT nr (...) (kwota 1.408,00 €), pozostała nadwyżkę (w wysokości 954,00 €; 2.362,00 € - 1.408,00 € = 954,00 €) należało zaliczyć na poczet – istniejącego wówczas długu J. G., tj. dalszej części należności wynikającej z faktury VAT nr (...) - w konsekwencji stronie powodowej przysługuje także należność w kwocie 12,57 € stanowiącej odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie kwoty 954,00 zł objętej ostatnio wskazanym dokumentem rozliczeniowym VAT (37 dni [16 września 2014 r. – 22 października 2014 r.] x 954,00 € x 13 % : 365 dni = 12,57 €).

Strona pozwana dokonała także w dniu 26 listopada 2014 r. wpłaty kwoty 1.850,00 € (euro) – na poczet należności objętej fakturą VAT nr (...) płatnej w terminie do dnia 15 listopada 2014 r. Odsetki z tytułu opóźnienia w zapłacie tej kwoty zamykają się kwotą 7,25 € (11 dni [16 listopada 2014 r. – 26 listopada 2014 r.] x 1.850,00 € x 13 % : 365 dni = 7,25 €).

Uwzględniając wskazane wyżej kwoty odsetek z tytułu opóźnienia – przy przyjęciu kursu waluty euro na dzień wymagalności należności wynikających z poszczególnych faktur – stwierdzić trzeba, iż łączna kwota tych należności ubocznych w walucie polskiej zamyka się sumą 105,40 zł (60,02 zł + 14,77 zł + 30,61 zł); opóźnienie w zapłacie kwoty 1.254,00 € (euro) wynikającej z faktury VAT nr (...) uzasadnia odsetki z tego tytułu w kwocie 60,02 zł (1,71 € + 12,57 € = 14,28 €; 14,28 € x 4,2028 = 60,02 zł), opóźnienie w zapłacie kwoty 1.408,00 € (euro) wynikającej z dokumentu rozliczeniowego VAT nr (...) czyni zasadnym odsetki w kwocie 14,77 zł (3,51 € x 4,2089 zł = 14,77 zł) zaś nieterminowe zaspokojenie przez J. G. kwoty 1.850,00 € (euro) stanowiącej część należności objętej fakturą VAT nr (...) czyni zasadnym odsetki w wysokości 30,61 zł (7,25 € x 4,2255 zł = 30,61 zł)

Wskazane wyżej względy czyniły koniecznym wydanie przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcia reformatoryjnego – zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 105,40 zł oraz oddalenie powództwa w pozostałej części. Konsekwencją zmiany wyroku Sądu I instancji jest również korekta rozstrzygnięcia o kosztach procesu przed Sądem Rejonowym – w tym zakresie, uznając iż pozwany uległ tylko co do nieznacznej części żądania S. M. (z żądanej przez powoda kwoty 19.395,46 zł pozwany został zobowiązany do uregulowania kwoty 105,40 zł, co stanowi 5,4 promila) zasadnym jest obciążenie (na podstawie przepisu art. 100 zd. 2 kpc) strony powodowej obowiązkiem zwrotu kosztów jakie zostały poniesione przez J. G. w toku postępowania przed Sądem I instancji zaś należności te obejmowały opłatę skarbową od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika (kwota 17,00 zł) określoną w oparciu o przepis art. 1 pkt 2 w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej [t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1827 z późn. zm.] w zw. z pkt IV załącznika do tej ustawy - Wykaz przedmiotów opłaty skarbowej, stawki tej opłaty oraz zwolnienia) oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego (w kwocie 2.400,00 zł) ustalone w oparciu o przepis § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

Mając na względzie tę okoliczność, iż strona pozwana kwestionowała w całości rozstrzygnięcie Sądu I instancji w części zasądzającej od niej należność w kwocie 13.445,96 zł zaś w zakresie kwoty 105,40 zł podważanie wyroku Sądu Rejonowego było niezasadne, apelacja w tej części (w oparciu o przepis art. 385 kpc) podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 100 zd. 2 kpc. Biorąc pod uwagę tę okoliczność, iż pozwany w postępowaniu apelacyjnym uległ jedynie co do nieznaczej części, uzasadnionym jest obciążenie strony powodowej obowiązkiem pokrycia jego kosztów. Z tych względów powód zobowiązany jest zwrócić należności wydatkowane przez J. G., które obejmują wyłącznie wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego w wysokości 1.800,00 zł (ustalonej na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w jego aktualnym brzmieniu.

(Iwona Godlewska) (Beata Matysik) (Paweł Kowalczyk)